

SHORTCUT

A fájdalmat töröld ki, vágd el, úszd meg.
Ne menj utána! Nincsen! Épp csak érzed.
Útnak csak tűnt, véletlenül követtük.
Végének látszott, mintha partszegélynek.

Fentről egyszer beúszott – szinte tenger,
pedig sehol; a nedves föld szaga.
A serpentinén durva féknyomok.
Nagyobb eső se mossa el soha.

S a panzióban senki nem lakik,
a kulcs a portán, képtelen szobák:
nyilván a vízre néznek, nagy terasszal,
és nyilván hogy ugyan, és nincs tovább.

A testem nem. Az arcom nem. Nem itt.
Nem itt a tévedés se. Nem sehol.
Nem rossz. Nem itt, te sem. Nem együtt.
Az ágy se, zúgás, hullám: nem, dehogy.

Pezsgőszínű az ég! Hogy fodrozódik!
Elédbe vág, poros, szemed lehunyod!
Nehéz a lég. Hogy szomjazzuk: valóság.
De megkerül minket, mit nem tudunk.

Imre Flóra

AZ IDŐ

az idő is hidegre fordult
megint csontig átjár a szél
homályban kanyarog a mélyút
rejtőzködne most ami él

sose voltam sötétebb tompább
ilyen kínzón reménytelen
fuldokló szükség űz tehozzád
nem könnyűkedvű szerelem

vállad gödrébe bújni engedj
arcom rejteni mellkasodra
tarts meg minden tagom remeg

nem tart soká addig szeretgess
mint egy haldoklót simogatva
egy kismacsát vagy gyermeket

ÉVEZREDEK

boltozatos homlokod kék szemed
finom kezed enyhe beszédhibád
elégikus-derűs évezredek
ahogy mondatod új témára vált

és visszautal egy határozód
ahogyan megfeszül a szerkezet
alany és tárgy között ahogy az ott
átértékeli finoman az itteket

és mosolyogsz és mosolygok veled
egymásra nézünk szempillánk se rezzen
pupillánk tágul-szűkül megremeg
nevetés bujkál időkbén terekben

és játék minden és semmi se az
nyárég szemed sokértelmű szavad